

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE CHRISTO CAPITE|| TOTIVS ECCLESIAE,|| QVINQVE LIBRIS|| explicata.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

IV. Idem probatur ex rationibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53845](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-53845)

plo, siue iam perfecta etatis docens in populo, aque professo plenus fuit Spiritu sancto, nec fuit hora in quacunque etate sua, qua de plenitudine illa, quam in conceptione suscepit in Etero, vel aliquid minueretur, vel aliquid eidem adveniat. Vide quoq; Anselmum lib. i. Cur Deus homo, & Theophylactum in 2. caput Lucæ.

C A P V T IV.

Idem probatur rationibus.

DDAMVS POSTREMO argumēta ex ratione petita. PRIMVM, Non esse vlo modo credibile, vt Verbum personaliter factus sit homo, & non simul effuderit in ipsa incarnatione in illam humanitatem omnia dona, quorum capax erat. Nam si fecit illam animam, animam suam propriam, ita vt verè dicatur, & sit anima Dei, quomodo verisimile est, non illam continuo sapientissimam reddidisse? Absurdum est enim, animam sapientiæ aliquando insipientem fuisse; & hoc est quod niger DAMASCENVS, cùm ait, eos non credere incarnationem, qui credunt, illam animam paulatim profecisse.

S E C V N D A R A T I O, Sapientia & gratia Christi homini naturalis fuit, vt docet AVGVSTINVs in Enchirid. cap. 40, non quidē quòd non fuerit à Deo animæ infusa, sed quia in Christo ab intrinseco principio, & per modum natura ficebat, siquidem ipse Christus seipsum gratia & sapientia replebat, id est, ex una Christi natura in alteram hæc dona redundabant, ergo non accepit Christus illam sapientiam, vel gratiam post incarnationem, sed in ipsa incarnatione; nam ideo dicitur naturalis, quia statim & abundantissimè manauit.

T E R T I A R A T I O, Christus homo in incarnationecepit esse Filius Dei, ergo tunc debuit repleri omnibus donis. Nam Filius est hæres omnium bonorum paternorū; ne debuit exspectare Christus successionem ex morte Patris, v. notum est. Et hæc esse videtur ratio CYRILLI lib. i. in Ioannem, cap. 17. vbi dicit, Deum dedisse Christo omnem sapientiam & gratiam, quia Filius erat. Ceteris autem dedisse munera quædam, quia serui sunt, vt etiam legitur fecisse Abbas Genl.

Genes. 25, qui filio Isaac dedit omnia sua adhuc viuens, filiis autem concubinarum largitus est munera.

QVARTA RATIO, Christus homo in ipsa incarnatione factus est caput, non solum hominum, sed etiam Angelorum, ut omnes coedunt, ergo debuit tunc repleri sapientia, gratia, & ipsa etiam beatitudine. Nec enim conueniebat, ut caput esset minus ornatum, & minus sapiens, quam sint membra.

QVINTA RATIO, Adam creatus est sapientissimus, ut ex eo colligitur, quod mox à creatione imposuit nomina omnibus animalibus, Genes. 2, ergo multò magis secundus Adam debuit in ipsa conceptione sapientissimus fieri.

C A P V T V.

Soluuntur argumenta aduersariorum.

D R A T I O N E M Agnoitarum & Caluinistarum, quam proponit B. Gregorius, & non soluit, dicens se alio tempore soluturum, Respondeo, Christum accepisse duo quædam ex nostris rebus in incarnatione. PRIMO, naturam integrā cum omnibus quæ ad eius perfectionem pertinet. Nam, ut ait in Symbolo Athanasius: *Perfectus Deus est Christus & perfectus homo.* SECUNDO, accepit aliquos defectus consequentes naturam nostram corruptam, ut mortem, famem, sitim, &c, non tamen omnes defectus. Nam non accepit peccatum, somitem, ignorantiam, cuius rei causa est, quoniam cum defectus non pertineant ad essentiam, vel perfectionem naturæ assumptæ, ex eiusmodi defectibus non debuit accipere nisi illos, qui conducebant ad finem incarnationis, qui erat saluare homines. Iam verò moriendo & patiendo poterat mereri apud Deum, quia patientia virtus est: at verò fomes, peccatum, ignorantia non erant utilia ad saluandos homines, sed potius noxia. Non enim peccatum peccato tolli potest, sicut morte mors occisa est.

Cum igitur Scriptura docet, Christum debuisse assimilari fratribus per omnia absque peccato, Hebr. 2. & 4. non oportet inde colligere, assimilari etiam debuisse in ignorantia, quæ